

befale at stemme mod den foreslaaede Dagsorden. Jeg erkender, at Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger fra Folketingets Side, ikke er tilfredsstillende. Dels er det jo ikke færdigt, der mangler, som det gentagne Gange er stærkt fremhævet, væsentlige Bestemmelser, som ere henviste til Afgørelse ved ny Lov, men derhos har Folketinget jo heller ikke søgt at løse den Vanskelighed, som dets Gennemførelse i den Skikkelse, hvori det foreligger, maa medføre med Hensyn til Forrykkelsen af Magtforholdet, om jeg saa maa sige, idet de højstbeskattedes Repræsentanter og den almindelige Vælgerklassens Repræsentanter jo i Almindelighed maa siges omtrent at være ligestillede under de nuværende Forhold, hvor de højstbeskattede i Reglen kunne gøre Regning paa at have Borgmesteren med sig. Deri vilde der jo ske en Forandring, hvis dette Forslag vedtoges, en Forandring, som vilde gaa ud over den Indflydelse, de højstbeskattede have, og man kan sige sig selv, at dette Spørgsmaal kan ikke løses, uden at der i hvert Fald maatte en Forhandling i Stand derom. Nu skal jeg gerne erkende, at det laa nærmest for Folketinget at afhjælpe, eller i hvert Fald gøre Forsøg paa at afhjælpe de Mangler ved Forslaget, som tidligere ere paaviste. Det har det nu ikke gjort, og de Medlemmer af Udvalget, der nærmest repræsenterer Flertallet i det andet Ting, have heller ikke gjort noget, og saa mener den ærede Ordfører, at det heller ikke kan paaligge dette Tings Flertal at gøre noget. Derved kommer man saa til den Afgørelse, at man skal stoppe op. Jeg kan ikke saa ganske godkende den Betragtning, at Flertallet i dette Ting ikke ogsaa har en Forpligtelse til at gøre sit til at komme til et tilfredsstillende Resultat. Sagen er jo dog den, som det ogsaa fremgaar af, hvad der har været meddelt fra Købstaddelegeretmødets Forhandlinger, at der omkring i vore Købstæder er en ikke ganske ringe Tilbøjelighed til at gaa i den Retning, som dette Forslag antyder, i hvert Fald for saa vidt, at man ønsker at faa Adgang til selv at vælge sin Byraadsformand. Da det er Tilfældet, forekommer det mig, at det vilde have været rigtigere, om der fra den Side i dette Ting, som har Øje for Manglerne ved Forslaget, var blevet gjort et Forsøg paa at afhjælpe disse. Jeg kan altsaa ikke stemme for at standse Sagen, og jeg kan saa meget mindre gøre det, som den Maade, hvorpaa det sker, forekommer mig ikke at være rigtig tiltalende. Det kommer mig

for, at vi faa temmelig mange Dagsordener, og en Dagsorden, hvorved en Sag standses, har altid en vis Smag af en Hærettelser. Nu vil jeg ikke bestride, at der kan være Tilfælde, hvor en saadan Hærettelser kan være berettiget, men naar der bliver for mange af dem, gøre de et utiltalende Indtryk. Det gøre de ogsaa ude omkring i Befolkningen, og jeg tror, at de Medlemmer af Rigsdagen, som saaledes den ene Gang efter den anden stemme for Dagsordener og dermed lægge Sagerne til Side, maa være forberedte paa at møde nogen Uvilje udefra. Naa, om man gør en Sag af paa denne Maade eller lader den stille dø hen under en anden Form, kan jo i Realiteten være det samme, men Formen har dog ogsaa sin Betydning. Naar jeg altsaa anbefaler at stemme mod det Forslag, som foreligger, er det til Dels ogsaa af den Grund, at jeg mener, at der bør nedlægges Indsigelse mod denne alt for hyppige Brug af Dagsordener. Jeg anbefaler altsaa i Overensstemmelse med, hvad jeg har udtalt i Betænkningen, mine nærmeste Meningsfæller at stemme mod Dagsordenen.

Berthelsen: Jeg skal i Tilslutning til det ærede Medlem, der hører til samme Mindretal som jeg, udtale min Beklagelse over, at denne Sag skal ende med det Resultat, som nu foreslaas gennem Dagsordenen. Der er for mig kun et lille Lyspunkt i den hele Sag, og det er, at baade da Sagen var her oppe for 3 Aar siden og ogsaa nu, viser det sig, at dette Tings Flertal — saaledes synes det i alt Fald for mig — helt og holdent retter sig efter, hvad Købstadforeningen ønsker. Det er mit Haab, at Købstadforeningen, som altsaa Flertallet i dette Ting har taget saa stærkt Hensyn til, vil undergaa en Forandring, hvis den i det hele taget skal blive ved at eksistere, og hvis der altsaa senere fra denne Forening skulde komme til at foreligge en anden Erklæring for dette høje Ting, er det mit Haab, at der vil blive vist den samme Velvillie overfor de Interesser — hvis det er virkelige Interesser, — der næres fra Købstædernes Side fra dette høje Tings Flertal, som det hidtil har vist. Naar den ærede Ordfører brugte Udtrykket „at storme frem“ for at faa en Forandring i Reglerne for Valg af Borgmestre i Købstæderne, saa vil jeg dog sige, at man kan ikke just sige, at det er at storme frem, naar det er i over 30 Aar, at Købstæderne i den Forstand have været umyndiggjorte, at de ikke have haft Lov at